

Proa

GEMMA RUIZ PALÀ

Ca la Wenling

GEMMA RUIZ PALÀ

CA LA WENLING

Proa

Proa
A Tot Vent

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Primera edició: febrer del 2020

© Gemma Ruiz Palà, 2020
Per mediació de MB Agencia Literaria, SL

Drets exclusius d'aquesta edició:
Raval Edicions, SLU, Proa
Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-820-0
Dipòsit Legal: B. 1.128-2020
Composició: gama, sl

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Matant l'aranya no te l'hi trobaràs mai. Quan et treballa les mans, per força ha de fer una sola cosa. I encara, perquè no desaprofita cap temps mort. Els ulls mai en un sol punt, sempre a l'aguait, la primera a dir hola a tothom que entra. Pesca les accions abans que cap tingui temps ni d'escurar-se la gola. Com no li ha de relliscar sempre el tirant del peto. Si sabés de cosir li diria d'entrar-li un parell de dits la costura. No és el cas, hauria de fer venir la meva tieta. Totes el porten igual, creuat, de color marró fosc i amb un rivet negre. Una mica la casaca d'un jedi, m'agrada. No és el carregós uniforme fúcsia de tants llocs de manicures, com si les dones no tinguéssim cap més color de l'espectre autoritzat.

Ara entra la seva canalla. Venen d'escola, una de religiosa, m'ha semblat veure d'esquitllada a la jaqueta del xandall. Han passat com un coet. Van arribar de la Xina no fa ni sis mesos i déu n'hi do com em segueixen. M'han portat el pot de vidre amb la mongeta que hi estan fent germinar i l'empescada de la planta carnívora me l'han riguda quan

tocava. No sé si sa mare els ha dit d'ensenyar-m'ho, em fa l'efecte que sí, perquè sempre me'ls envia perquè em saludin. I cada vegada que se'm planten al davant, un fil em tiba tots els sentits: vull estar a l'alçada.

Duu els cabells tallats amb serrell estil Mireille Mathieu, que diria la meva mare. Ho diria independentment de l'edat i dels gustos musicals del seu interlocutor. Així que si no sou de la seva quinta ni de la seva corda chansonnaire, Google.

Els que pentinen són tots nois, i un és el seu home. Amb ell ens n'aniríem més cap al pop-rock. Passaria tranquil·lament pel cantant del grup que tot sovint sona, sempre porta uns tupès espaterants. Hi tenen dues o tres treballadores més, depèn del dia. Les intermitents només per feinetes, arreglar els pintaungles, netejar els estris, des-sar-los. La que hi és fixa fa les pedicures i els massatges.

I al centre de tot, ella. El cervell i el cor de la Perruqueria Yang. Es diu Wenling.

¡Hola, guapa! ¿Manos? Sí, mans! Com estàs, Wenling? Bien, gracias. Tú no quiere revista, tú siempre libro... Tú espera poquito, ¿vale?

I després d'una bona estona de brega entre si llegir *El món resplendent* de Siri Hustvedt o sucumbir al borinar de la perruqueria, arriba el ¡Pasa, guapa! Ja em toca.

De quina zona em vas dir que eres? Del sur, ciudad de... No hi ha manera, ja torno a perdre el nom, se m'esmuny al moment mateix d'estar-lo apamant. I a casa teva treballaven la terra, em vas dir? Sí, en mi ciudad todo montañas y arroz muy difícil, en mi ciudad verduras y mucho... mucho... N'hi recito un bon cabàs però em quedo sense saber amb quina hortalissa va haver d'omplir més la panxa. I de què feies abans de venir a Barcelona? Despatxava en una perfumeria, entenc, perquè em diu *tienda* i m'assenyala la crema de les mans, els esmalts d'ungles, els xampús, la laca. I com s'engresca amb la conversa. M'explica que cuando ella tienda... ¡ella libre! ¡Cabeza no piensa, cabeza vuela!

¡Yo joven! Ho diu una noia de trenta-cinc anys que ja es té per vella. Que ara no fa res més que pensar i pensar, i amb els fills, esgarrifa't... Claro, con dos, li dic. ¡Con tres!, em rectifica mirant-se el cantant de pop. I m'haig d'ofegar la rialla amb la mà que no em pinta.

Ara li toca a ella. ¿Tú no tiene niños? I em trobo fent-li la cronologia de totes les voltes de ventilador que aquest tema ha donat a la meva vida. La franquesa és total. Em ve una mica de nou, però és aquí, inapel·lable. La Wenling no perd passada i quan acabo és ben resoluta: Que no, que no en tingui, que faig bé. ¿Y novio? Nòvio, sí. ¿Y bien? Estupendo!, dic tan desajustat de volum com si li haguessin preguntat pel rendiment del cotxe a un fatxenda. Pues tú no niños, ¡tú descansa! Yo nunca puede, nunca sola, siempre trabaja. No vas mai a la platja, el diumenge, quan tanqueu? Em mira amb cara de banyar-se al mar, gens, ella, però passejar, sí. Por ellos, playa y montaña bueno para niños.

Però ara la Wenling ja té el nas ple d'aquelles olors tan sintètiques i tan dolces que volen dir joventut. No vol deixar la seva perfumeria. I ja hi torna a ser: Yo en mi ciudad, yo joven... Trabaja muchas horas, todo el día no sienta, pero cuando cierra tienda... I ara em fa la mímica de passar els baldons i després la de tocar el dos. Cuando cierra tienda...

¡yo contenta! Yo con Xiaolu, mi amiga-hermana, y salir, pasear, ¡reír! I mira amunt, al cel. I els ulls li busquen tot aquell estol de pardals.

Se'n va salvar cap? Qui els va disparar?

Quan et respon *así así* vol dir que n'hi passa alguna. Venia de l'hospital de Sant Pau i no se sabia acabar que una anàlisi de sang per la seva nena hagués de ser a les dotze del migdia. Muy tarde... Haijun pequeña para mucho tiempo estómago vacío. Els havia suplicat vint vegades que sisplau que més aviat, però l'havien engegada sense ni mirar: Següent!

Porta el paper, Wenling. I vaig picar el número de telèfon:

—Bon dia, com que a ella no li heu fet cas, ara t'ho demanaré jo amb un altre caire...

—Hora per les vuit i vint-i-cinc del matí del mateix dia, va bé, senyora? —En deu segons si hi arriba, ni que una veu fos verí.

—I ja està? De paraula ja val? No ha de venir a buscar cap volant nou?

—No, senyora, ja queda notificat el canvi, que tingui un bon dia, senyora, i disculpi les molèsties, senyora.

Com una seda. Vaig escarnir-li uns quants *senyora* i vam poder començar la manicura ben airoses.

*

Les tares agermanen. La Wenling em buscava, el dia del mal al llavi. Feia unes setmanes que m'hi havia presentat ben galdosa, jo també. M'havia sortit una pansa de cal déu i deuria veure com al mirall m'hi escampava l'últimíssim ungüent enganyapagesos. Amb aquella fe. Em buscava per saber què era i on trobar-ho, i jo encara no hi havia tornat. Fins que una tarda, anant cap al metro, em va ensopegar. Seia a la caixa tota moixa i mirava el carrer gronxant-se la cara amb les mans. Es va alçar d'un bot i va picar el vidre. Atura't, digue'm remei per posar-m'hi, em va demanar amb tot just una ganyota i la trajectòria d'un dit. Banys de farigola, li vaig deixar apuntat només. Amb una que hi perdés els calés ja n'hi havia prou. I que sobretot la fes refredar, que no la glopegés cremant, l'herba, em vaig fer entendre inflant-me unes galtes de bufar caldo. Se'n diuen centres d'estètica i ja és ben bé que n'hauríem de dir d'apedaçament.